

לגומרה של תורה

סיום מסכת בכולל "היכל התורה" בית שמש

את ישראל ישימך אלוקים כאפרים ומנשה, ועמד על כך שיש לבאר מה מיוחד בהם יותר מהבנים של יעקב אבינו ע"ה, ובמיוחד שהקב"ה כבר בירך את אברהם אבינו ע"ה "ונברכו בכך כל משפחות האדמה". אלא הביאור הוא, שהמיוחד באפרים ומנשה שהיו במצרים במקום של טומאה וע"ז, ואף על פי כן לא הושפעו, לכן מברכים דווקא בהם "ישימך אלוקים" וכו'.

עוד ניתן ליישב, שתמיד יש ירידת הדורות, והבנים של השבטים לא היו בדרגת שבטי ק-ה, אבל אפרים ומנשה "כראובן ושמעון יהיו לי", כמו שבטי ק-ה, דהיינו שלא חל עליהם המושג של ירידת הדורות, וזה מה שמברכים "ישימך" וכו'. הוסיף רבינו שליט"א לאמר כי בעוד שפעם כל שלושים שנה היה דור, היום בכל שנה זהו דור ומצב חדש.

בסיום הדברים ברכם רבינו שליט"א, שיחיו בהרגשה שההיפך של יושבי ביהמ"ד הוא יושבי קרנות, ושיזכו לנחת מהילדים ללא ירידת הדורות.

(יצוין, כי במוצ"ש נערכה בביתו של ראש הכולל שליט"א סעודה גדולה לכבודה של תורה ועמליה, יחד עם בני משפחות בני התורה העומדים לימין לימוד התורה של האברכים החשובים שיח"י).

מתוך שמחה מרוממת לכבוד התורה, התכנסו אברכי כולל "היכל התורה" בעיר בית שמש, יחד עם ראש הכולל, הרה"ג ר' שי-שר שלום שליט"א, בביהמ"ד המרכזי "היכל יוסף שלום" רמה ג', לחגוג את סיום מסכת נדה שנלמדה בכולל. המסכת נלמדה בדרך העיון, וכפי שהתווה רבינו שליט"א בעת תחילת המסכת "עיקר הלימוד הוא בעיון ובעמקות, וכידוע, כשם שיש ביטול תורה בכמות כן יש ביטול תורה באיכות" אמר רבינו שליט"א לאברכי הכולל.

אברכי הכולל זכו ללמוד מסכת זו במשך קרוב לשנתיים, מתוך עמלה של תורה ויגיעתה, כאשר הם מקיפים את הסוגיות בעיון רב כדרכה של תורה, עד לגומרה של תורה.

במהלך הסיום נשא רבינו שליט"א דברי ברכה, ובתוך הדברים הביא את מה שתיקנו לומר בסיום מסכת את תפילתו של רבי נחוניא בן הקנה (ברכות כח, ע"א) ביציאתו מבית המדרש "ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות", שההרגשה הנטועה בקרב יושבי בית המדרש היא, שכל מה שאינה תורה אזי ממילא הוא בכלל יושבי קרנות, וזאת באים ללמדנו בסיום מסכת.

לאח"מ הביא רבינו שליט"א את הפסוק בפרשת השבוע "בך יברך

← המשך מעמ' 9 →

פורים? בחנוכה למשל, ניתן להבין היטב את הקשר בין השם למהות - חנו - כ"ה, חנוכת הבית וכו' - אבל פורים, כיצד הפור מבטא את מהות היום? אלא עשו את הגורל בניסן ויצא על פורים, כלומר שנה שלימה; מה כלל ישראל עשו שנה שלימה? ישבו בשקט? לא!! עשו תשובה, בכיות ותעניות, בפסח היה תעניות, ואח"כ שנה שלימה התפללו להקב"ה.

את התקופה הזו שהם קוראים לזה הסתגלות - אנחנו צריכים לנצל להתחזק ביר"ש, בתפילות, ובעיקר להתחזק בהשקפה הנכונה, ובעמדה האמיתית שבלי תורה ובלי אמונה אין לנו חיים, זה ייהרג ואל יעבור, וכל שכן 'ייאסר ואל יעבור', כל שכן!!! צריכים לחזק את הצעירים ואת המבוגרים, בנות ובנים, את זה אנחנו צריכים לחזק בתקופה הזו; **במקום הסתגלות - אנחנו צריכים לעשות תקופה של חיזוק וחיסול!** וכן בעז"ה נוכל להתקדם בענין הזה.

הקב"ה יעזור, שנלמד את הלקח הזה. צריך לפרסם מאמרים של מרן הגאון רבי אלחנן ווסרמן זצוק"ל הי"ד, של רבי משה שינפלד, לחזק את הרוח, לחזק את ההשקפה הנכונה בקשר למדינה, בקשר לכל השקר הזה, שזה כאילו 'מדינה יהודית', ולהכניס לבחורים הצעירים ידיעה נכונה שזה התפקיד שלהם בשעה הזו, מסירות נפש. גם לבנות צריך להחדיר את זה כי מי יודע לאן זה יגיע עוד.

אם נלך בדרך הזאת, נקווה כי כמו שהקב"ה עזר לנו לעבור את הגזירות של היוונים ושל אחשוורוש, כן נזכה בעז"ה לסייעתא דשמיא להתגבר על הגזירות האלה ונזכה להרבות אמונה ותורה בישראל.

שיגרתי האמא מתחילה לבכות... צריך לחזק, וצריך לחנך את ההורים.

צריך לדעת שבחוק החדש של עכשיו, כתוב שב- -2023 נגמר הכל אין שום הבטחות. אז גם אלו שכל הזמן נתלו בכך שיהיו 1800 שישארו הרי שלפי החוק של עכשיו גם זה לא יהיה; לאחר שנה זו אין הסכמים, אין סידור, אין כלום. הבחורים שיצטרכו ללכת למסור נפש בשנה הזאת - הם היום בני עשר, ילדים. איך נחנך אותם? זה התפקיד שלנו! לחנך את כולם שיעמדו בנסיגנות, אז נוכל לנצח בעז"ה. איך? - כולם צריכים להתחנך גם המבוגרים צריכים להתחנך, שהרוח תהיה כזאת, כמו ששמענו מהראש ישיבה איך הרוח ירדה פלאים; כמה פעמים הוא אמר, שמה שילד בן תשע הבין פעם - היום זה חידוש בכלל להגיד את זה. צריך לחזק את הרוח הזו, שבשום אופן לא מוותרים בשום דבר, בכל מחיר. הם בעצמם הרי אמרו את זה, שאם לא תהיה הסכמה מהציבור החרדי הם לא יכולים לבצע את החוק, הם בעצמם יודעים את זה.

במגילת אסתר כתוב "על כן קרא לימים האלה פורים, על שם הפור". שתי שאלות ע"כ: ראשית, מדוע בכלל הפור הוא ערך גורלי ומשמעותי? מה היה הענין בכך, הרי הוא יכול להרוג אותם מיד... אלא פשוט מאד, הוא רצה לעשות ליהודים תקופה של 'הסתגלות' (הוא המציא את זה, לא הם המציאו את זה...) הוא רצה להעמיד מצב שבו במשך תקופה עומדים להרוג את היהודים - ובזמן הזה הם יסתגלו שהולכים להרוג אותם, ואז ייחלש להם כל הרוח, ובקלות יוכלו להרוג אותם! והוא ערך גורל מתי לעשות את זה.

ושאלה נוספת: מה כ"כ חשוב הפור הזה שע"ש קוראים את שם היום

הועד החודשי מרבינו מרן הגאב"ד שליט"א במודיעין עילית

נמסר ביהמ"ד חניכי ישיבת פוניבז' "משכן אהרן" - יום ראשון פר' ויחי תש"פ

הרשע שלומדים בישיבה של אברהם אבינו. אם מידותיו הם כמו של בלעם, אז אפילו אם הוא לומד בישיבה של אברהם אבינו הוא מתלמידיו של בלעם הרשע.

והתשובה על המשנה, כתוב בדרך החיים, שיש ב' מיני 'עזות', יש אחד שהטבע שלו הוא עזות ורואים את זה על פניו, וזה שלילי, ויש אחד שהטבע שלו הוא בושה ולא עזות רק שהוא מבין שע"פ התורה הוא צריך להתנהג בעזות במצב הזה, וזה חיובי, וע"ז נאמר הוי עז כנמר, על הסוג הזה שאין זה מטבעו להיות עז אלא הוא כופה את עצמו ע"ז לצורך התורה.

הרע"ב אומר שם במשנה, שעז כנמר מדובר בנמר שהוא חלש ולא חזק ובכל זאת הוא עז כי הוא מתגבר, וזה הכוונה שגם אתה תהיה עז כנמר ותתגבר על הטבע שלך להיות עז לרצון אבינו שבשמים.

אפשר לומר שאלו שהשתתפו בהפגנות האלה הם מהסוג הזה של ה'עז כנמר', הם לא הסוג של ה'עז פנים', הם ביישנים, רואים על הפנים שלהם עם בושת פנים, יש כאלה שעושים דברים והם עזי פנים אבל הם בעלי בושת פנים, והם מוכנים לשבת על הכביש ולקבל מכות ולקבל זרמים כחולים ובואש, הם שייכים לצד הזה של העז כנמר שבעצם הוא חלש והוא ביישן ובכ"ז הוא מתגבר. כתוב בושת פנים לגן עדן, נשאלת השאלה הרי לא הביישן למד? התשובה שבעצם צריך להיות ביישן, אך צריך להתגבר ע"ז ולשאול את הרב שאלות כדי להבין.

וב"ה התקיים בציבור הזה הענין הזה שמצד אחד בושת פנים לגן עדן ומצד שני הוא קיים הוי עז כנמר. ברוך ד' רואים שיש ציבור חזק מאד מאד שצועקים בכל תוקף כנגד הגזירות.

היתה הפסקה גדולה בזמן האחרון והיה חשוב במיוחד לחדש במקרה דגן את העמדתנו בהפגנות.

כל התוכניות של הפוליטיקאים [החרדים] בעניין הגיוס, בתחילה אמרו אין מה לדאוג, יש מכסות, והבעיות יוצצו בעוד שש שנים וכו' ולבסוף התגלה שהכל שקר, ואין בכלל מכסות, ועכשיו יחייבו אותם לתמוך בגיוס אחרי שהם חתמו ע"ז, חתמתם על מכסות ולבסוף התברר שאין באמת מכסות והכול שקר. הדרך היחידה היא מסי"נ לקב"ה. כמה נסיונות שיש היום בעקבתא דמשיחא, כמה אנשים שהם דבוקים בתורה ואומרים שהדור חלש וכל מיני תירוצים כאלה.

כמו שאמרנו צריך מצד אחד בושת פנים אבל כנגד זה לא הביישן למד, בשביל תורה צריך עזות. בסוף המשנה כתוב: יה"ר מלפניך שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו, ולכאורה מה הקשר של תפילה באמצע המשניות? הגר"א מבאר, שהמשנה הזאת היא המשנה האחרונה במסכת אבות (פרק חמישי, פרק שישי זה ברייתות ולא מסכת אבות), ואחרי שנגמר המשנה צריך תפילה.

אך יש מבארים לבאר בעוד אופן. שבזכות התכונות הללו של הוי עז כנמר וכולי, ירחם הקב"ה על ישראל, ונזכה לבנין בית המקדש במהרה, ויש הרבה מה ללמוד מזה לקנות מעלות היראת שמים ואמונה וביטחון, ואל יבוש מפני המלעיגים.

באחת המערכות בחיי רבינו מרן ר' שמואל אויערבאך זצ"ל עצרו את אחד מהבני עליה שלא התייצבו ורצו להחזיק אותו כל חג הפסח בבית הסוהר, ואז עשו הפגנות סוערות ושחררו אותו עוד לפני פסח, בניגוד לחוק. עכשיו קרה דבר דומה. כשעצרו את אסיר עולם התורה הנוכחי, הרב יהודה אלימלך טומבסק שליט"א, הם החליטו לנצל את מה שמכונה 'סעיף 92', שיכול לחייב עד שבע שנות מאסר, וברוך ד' אחרי שנערכו שתי הפגנות סוערות, הם ראו שיש ציבור נחוש שעומד מאחוריו, ולא רק שלא נתנו מאסר ארוך מהסעיף הזה של שבע שנים, אלא נתנו עוד פחות ממה שנתנו בשנים האחרונות למי שהיו עריקים זמן ארוך כמוהו, וזה ברור כשמש.

בתחילה כשהוא נעצר, אפילו אלו שאוחזים שאסור לקבל 'פטור', ניסו להשפיע עליו שיעשה פטור, כי הם פחדו מהסעיף החמור הזה של שבע שנים, אך אחרי שנעשו ההפגנות האלה, הגזירה עברה, והוא קיבל עוד פחות מאחרים, ממה שמקבלים אפילו בלי הסעיף החמור ההוא. רואים סייעתא דשמיא, ורואים שהמלחמה נגדם זה לא בכפפות של משי, לא במוזיקה וריקודים, אלא רק בהפגנות סוערות, לעצור את התנועה ולשבש את הסדר של המדינה.

וגם אחרי שהיה את הפסק-דין, שהיה להם נוח שנפסיק, הכרזנו על עוד הפגנה אחת, שיידעו שיש כאן גרעין קשה שלא יוכלו לנצח אותו, בענין הגיוס זה הסיכוי היחיד במלחמה. ושלחו שליחים שאם יעשו את ההפגנה בירושלים יעבירו את כל העריקים שייעצרו למשטרה הצבאית, אמרו להם, כל אסיר שהם ייקחו יהיו עליו חמש הפגנות. ומה היה בסוף? את העריקים שנעצרו בהפגנה שחררו הראשונים.

זה דרך המלחמה היחידה. זה מלחמת שמד כמו שהיה בכל הדורות, וכל ההפגנות האלו מה שהם יותר סוערות יותר טוב. וב"ה שיש ציבור מוסרי נפש. באו אלי כמה משתתפים מאלו שהיו בהפגנות, וגם הורים, ואמרו לי שנחישות כזאת כמו שהיה בהפגנה האחרונה לא ראו אף פעם. לא אלמן ישראל, אנחנו צריכים להמשיך בכל הכוח, אין דרך אחרת!

דיברו עכשיו על ההפגנות על שבת. ההפגנות נגד חילולי שבת זה בגדר מחאה, גם אם זה לא יעזור כלום, בגדר מחאה בעלמא. אבל ההפגנות נגד הגיוס זה המלחמה בעצמה. ואני אומר, שבזמן שאנחנו עושים את המלחמה הזאת, אסור לנו לעשות הפגנות מסוג אחר, כי אם נעשה אותם ביחד, פירוש הדבר ששתיים בגדר מחאה, וזה [ההפגנות נגד הגיוס] לא מחאה! בהפגנות האלו אנחנו מכריזים שלא מעניין אותנו שום דבר, לא מכות ולא מעצרים, נשבש את התנועה ואת הכול ונלך עד הסוף, לכן לא טוב לערבב אחד עם השני. אמנם אם לא היה את גזירת הגיוס הנוראה היה מקום לחשוב ע"ז.

להגיע למסירות נפש כמו שאומרים שהיה בהפגנה האחרונה, צריך לזה עזות פנים. במשנה כתוב "הוי עז כנמר", ומצד שני, באותה משנה כתוב "יהודה בן תימא אומר עז פנים לגיהנום". הראשונים שואלים שיש כאן סתירה, מצד אחד נאמר הוי עז כנמר, ואח"כ נאמר עז פנים לגיהנום? ובושת פנים זה הניגוד של העזות פנים, והם יישבו בגן עדן, כמו שמעטרים את עם ישראל בעטרה של ביישנים, אבל עז פנים לגיהנום.

מסופר שהיו שתי תלמידים בישיבה של החפץ חיים בראדן, אחד זלזל בכבוד שבת ואחד התחצף לבעלי בתים שם. התלוננו אצל הח"ח, את העז פנים שהתחצף לבעלי בתים הוא אמר שהוא עז פנים ואין לו סיכוי זורק אותו מהישיבה, ואת השני שאיר בישיבה, וכמו שאמר המשגיח ר' יחזקאל, יש תלמידיו של בלעם

קו שיעורי רבינו מרן הגאב"ד שליט"א

ממוצש"ק, ימי שלישי, ימי רביעי וימי חמישי

03-74-70-557

השיעורים מועברים בשידור חי בשלוחה 7

נתבאר שזמן זה, הוא רק החל מע"ב דקות טרם הנץ. נמצא שהאיסור הוא רק בחצי השעה דלפני עלות השחר דע"ב דקות, ולא מקודם, גם להמחמירם לחוש לזמן של צ' דקות.

ויש גם לצרף לזה מה שמצדד במשנה ברורה (סימן נ"ח סק"ח וסימן פ"ט סק"ב) ובביאור הלכה (שם ושם), שזמן קריאת שמע ותפילה גם בדיעבד הוא רק "משהאיר המזרח", שהוא אחרי עלות השחר].

ואמנם לאיסור אכילה מעלות השחר, שהוא מחמת איסור עצמי, של "לא תאכלו על הדם", ייאסר לנהוג כן כבר מתשעים דקות טרם הנץ, אפילו שלמעשה אינו יכול עדיין להתפלל. אך האזהרה שלא לאכול "סמוך" לזמן המצווה, שהוא מחמת שמא יימשך, אין לה מקום רק החל מהחצי שעה שלפני ע"ב הדקות, שרק מאז הוא זמן תפילה וודאי. ונמצא עכ"פ, שבחצי השעה שטרם תשעים הדקות, אין שום איסור.

ב

בו במצווה. כי אין הזמן הזה נחשב כזמן שמחוייבים בו, אפילו שאם בדיעבד קיים את המצווה באותו הזמן יצא מספק, וכמוש"כ השעה"צ (שם אות כ"ט).

בדבר שני זמני עלות השחר

ולפי זה באשר לתפילה בתשעים דקות לפני הנץ, הנה מאחר שיש שני זמני עלות השחר, הרי פשוט שאף מי שזקוק מאד להתפלל שחרית בשעה מוקדמת, לא יוכל להקל להתפלל תשעים דקות קודם הנץ.

אמנם בדיעבד מי שהתפלל אז, ספק יצא, ואולי לא נתיר לו להתפלל שנית. אך ברור שזמן התפילה הוודאי, מלכתחילה גם בשעת הצורך שמוותר מעלות השחר, הוא רק החל מע"ב דקות קודם הנץ.

ומעתה נראה על פי מה שהעלינו, הלא זמן החצי שעה, נאסר רק בהתייחס לזמן בו ניתן לקיים המצווה בתורת וודאי, ולא בתורת ספק. ובאשר לשחרית,

דין הברכות במילת תאומים

בענין ברכה שאינה צריכה

בערב פסח שחל בשבת, שאי אפשר לקיים סעודה שלישית אחר מנחה בפת, ההלכה הוא שלכתחילה יחלק את סעודת שחרית לשניים, ויברך על השניה מחדש, כמוש"כ במ"ב סימן תמ"ד סק"ח. וכן ההלכה כשאוכל סעודת שבת בשעה מאוחרת, ומשער שעי"כ ימנע ממנו לאכול סעודה שלישית, אז יחלק את סעודת השבת לשניים, ויברך ברכת המזון ואחר כך יטול ידיו שוב ויברך על הסעודה השניה מחדש, כמו שפסק בשו"ע סימן רצ"א ס"ג.

ואף שהברכות על השנייה אינן צריכות לגופן, מ"מ שפיר עבד כדי לקיים סעודה שלישית. והיינו שהצורך לקיים המצווה של "סעודה שלישית", מפיקע ממנה שם של ברכה שאינה צריכה.

ברכה שאינה צריכה כדי לצאת מספק חיוב ברכה

ועוד דוגמא: כאשר סעודה ערוכה לפניו, אך ברצונו לאכול עוד לפני הסעודה, דבר הבא בסעודה, ההוראה היא שיימנע מלעשות כן. כיון שאם יאכלם בסעודה, לא יוצרך לברך עליהם, ואילו באוכלם טרם הסעודה הריהו מברך, נמצא שגורם באכילתו המוקדמת ברכה שאינה צריכה.

אמנם אם חפץ לשתות כוס מיץ לפני הסעודה, לא ימנע לעשות כן, עקב זאת, שבסעודה ישתה כוס זו בלא ברכה. [ואדרבה המחבר בשו"ע סימן ע"ד ס"ז, פסק שכן ראוי לעשות לפני כל סעודה].

וזאת משום, שבשתייה בתוך הסעודה נחלקו הפוסקים, אם לברך עליה או לא, והא שאנו נוהגים שלא לברך, הוא רק מספק. ונמצא שאותו אדם ששותה לפני הסעודה, ומכווין לפטור את שתייתו בסעודה, שפיר עביד. ואדרבה, נוהג כראוי שאינו נכנס לספק של ברכה על משקה בסעודה. הרי לנו, שכל כהאי גוונא, אינו בכלל האיסור של ברכה שאינה צריכה.

כן גם בנדון דידן, כשעושה עיצה כדי לברך על שני התינוקות, נמנעת בזה התוצאה של ספק מילה בלא ברכות. ושפיר עביד לכוון שלא לצאת בברכת הראשון, אפילו שלדעת השו"ע בסתמא נפטור השני בברכת הראשון, מ"מ כיוון שעושה כן כדי שלא להיכנס בחשש ביטול ברכה לדעה השנייה, תו לכ"ע לא הוי בגדר ברכה שאינה צריכה, דצריכה וצריכה היא.

בכיוון בראשון לפטור שניהם

אמנם נראה שכל זה אמור, כאשר ידעו המברכים, שעליהם לברך פעמיים, וממילא כוונו בברכתם רק על הילד הראשון. ואפילו אם לא כיוונו להדיא, הנה מאחר שמנהגם כהש"ך לברך גם על השני, תו הוי ככיוון להדיא שלא לצאת.

אולם אם סברו מלכתחילה, שבברכתם על הראשון עולה על שתי המילות, או שלא ידעו כלל המנהג. ורק אחר המילה הראשונה, עוררום שיש ספק בדבר, בזה יש בודאי לנקוט כבכל התורה, דספק ברכות להקל, ולא יברכו שוב.

ויתכן מאד, שאף זו הייתה כוונת החזו"א, שממילא יכוונו בברכתם רק על הילד הראשון. אולם אם אכן כיוונו על שניהם, לא ברור שנקט החזו"א לנהוג לגמרי כדעת הש"ך, שיש לברך שוב גם על השני, ויש לעיין.

סדר הברכות במילת תאומים

הנה לפני המילה, אומר המוהל ברכה אחת, ואבי הבן מברך שתי ברכות. באשר למילת תאומים, ישנה פלוגתא, האם די לברך טרם התינוק הנימול ראשון, ובזה יצא גם את חיוב הברכות, על התינוק הנימול שני, או שעל התינוק השני, יש לברך מחדש.

לדעת השו"ע יו"ד סימן רס"ה ס"ה, די בברכות שעל הראשון ונפטור גם השני, אפילו לא היו שניהם לפניו. אבל לדעת הש"ך (שם סקט"ז), רק אחר מילת הראשון יביאו את השני, כדי שלא יהיה לפניו בשעת ברכת הראשון, ויברכו עליו מחדש. ודעת החזו"א לנהוג כהש"ך, ואילו דעת הגריש"א לנהוג כהשו"ע.

ההשאלה היא, איך ינהג אדם שאצלו הדבר שקול. כי לכאורה בפשוטו יש לנהוג ע"פ הכלל, דספק ברכות להקל, ולא לברך על התינוק השני. אך יותר היה נראה, שינהג לברך על כל תינוק בנפרד, וזאת מהטעם שנבאר.

הברכה במיני פירות

ונקדים, שבהיו לפניו שני מיני פירות, כגון תפוחים ואגסים, ההלכה היא שאם בירך על התפוחים פטור גם את האגסים. אך אם היו האגסים חביבים עליו יותר, לא פטורם בסתמא, עד שיכווין להדיא לפטורם - יעו"ב במ"ב סימן רי"א ס"ק ל"ג. [וראה שם עוד בסימן הנ"ל פלוגתות הפוסקים אם בכלל מין אחר נפטור בסתמא, וכ"ש בלא היו לפניו].

ומזה נראה, שגם כשהיו חביבים בשווה, אם כיוון להדיא לפטור רק את התפוחים, לא נפטרו האגסים, ומברך עליהם בנפרד. אלא שבכך עבר על איסור ברכה שאינה צריכה, אך עכ"פ אינה ברכה לבטלה.

ע"פ הנ"ל באשר למילת תאומים

וכיו"ב נראה בנידון מילת התאומים, דהרי לכו"ע אלו שתי מצוות נפרדות, אלא שלדעת השו"ע, פוטר שניהם בברכה על הראשון. אך אם יכוון להדיא שרוצה לברך על השני מחדש, ואינו פוטר בברכת הראשון, הרי גם לדעת השו"ע, עובר הוא אמנם על איסור ברכה שאינה צריכה, אך לא יעבור על ברכה לבטלה. כי בברכו על הראשון, כיוון להדיא על מילת הראשון בלבד. ומאידך, אם ינהג לברך רק על הראשון, נמצא דלדעת הש"ך, המילה של השני נעשתה בלא ברכה כלל.

השאלה העומדת לפנינו, והפתרון

נמצא שהשאלה העומדת לפנינו היא, מה להעדיף, האם ספק ברכה שאינה צריכה, או ספק מילה בלא ברכה. ונראה פשוט, דעדיף לנקוט בצד שה"סיכון" הוא לברכה שאינה צריכה, כיוון שע"י כן נמנע מלהכשל בספק מילה בלא ברכה.

שכן מצינו, שכדי למנוע מצב של ספק איסור, או ספק של אי קיום מצוה, מותר להשמיע ברכה שאינה צריכה, שע"י עצם הצורך בברכה זו, נעשית ברכה זו, לברכה הנצרכת.

הכול. ואף על המכסות שהביאו כבר, הם אינם מסתפקים במועט, ואף ע"ז הקפידו בבג"ץ בפעם הקודמת מדוע הביאו במכסות רק את הציבור בעל הרמה הירודה מה שהם קורים - 'הבררות'. כי הם רוצים את העילויים, הם רוצים לחסל לחלוטין את עולם הישיבות, את הלב, הם רוצים את הטובים. אצל חלקם המניע להכול הוא כי חוששים שמא החרדים יתרבו, כמו שהם עצמם אמרו. חלק סתם שונאים את הדת, אבל זה לא משנה למה ומדוע הסיבה. זה נקרא עבודה זרה, ולע"ז אין סמכות לנביא או לגדולי תורה להביע דעה בעניין. בכל התורה כן, חוץ מזה.

ובעצם היינו צריכים שלא להצביע בבחירות כלל. אלה שלא מצביעים, הם חיים יותר בשלימות. אלא שהייתה הוראת שעה, כי ראו בזה את דרך המלחמה במדינה ובמזימותיהם. אבל אין בזה הלכה קבועה, וכמו שהסטייפלער כבר אמר שבכל פעם צריך הוראה מחדש לפי העניין. ואף לפני כמה שנים לפני הבחירות הקודמות להקודמות, כשהיה את הכינוס הגדול ב"ארנה" והיה מדובר שרבנו מרן הגר"ש אויערבאך צ"ק יכריע אם יצביעו או לא, ובסוף הוא לא אמר מפורש. והמובן היה, שההליכה לבחירות זה חידוש. זה בגדר 'דחוויה', זה לא בגדר 'הותרה'. עושים דבר לא לכתחילה, אבל זה דחוויה, מכל מיני סיבות של הצלת הדת. אבל בוודאי לא בגלל תקציבים, או משרות ועמדות ממשלתיות, אלא אך ורק שיקול של הצלת התורה והיהדות. וכל פעם צריך לשיקול לגופו של דבר, ובלי הכרעה מפורשת להיתר לצורך הצלת הדת, אז זה אסור.

וזוהי ההשקפה האמיתית, ודיברנו ע"ז כמה פעמים, שאין כל הבדל כלשהו ביחס למדינה, בין ההשקפה של סאטמאר לבין הדרך וההשקפה שקיבלנו מרבנותינו צ"ק"ל. כל ההבדל והחילוק שהיה, הוא רק בנקודה המעשית איך הדרך להילחם ולהציל את הדת מיד רודפיה. ולכל הדעות היה עדיף תמיד, אם היינו יכולים לחיות בניחוח גמור מהמדינה. אבל כאמור לכל הדעות זה היה רק בגדר 'דחוויה', ובשעת הדחק עשו את זה, לצורך ההצלה. ואז באמת זה היה יותר טוב בדרכי המלחמה, ובלי זה היו מקלקלים יותר. אבל עכשיו זה ממש איסור, ככל שהמגמה הזאת של הפשרנות שיוצאת בכנסת, שעושים ועדות אתם יחד, ודנים איך לעשות ומה לעשות בנושאים האלה. שאדרבה זה רק מקלקל את כל המלחמה שלנו, אנחנו אומרים שלא בא בחשבון בשום אופן, כי זה "הרג ובל יעבור", ואילו הם אומרים ננסה בכל מיני פשרות וזה הורס את כל המלחמה. וברוך השם שלמרות שניסו להרוס את כל המלחמה כמו שאמרתי, הקב"ה עזר שיהיה הצלחה בנושא הזה והם בעצמם כמעט ירדו מזה, ויש ביניהם עצמם חילוקי דעות מה כן לעשות ומה לא לעשות. וכגון ב' הנ"ל שהיה בשעתו מראשי הלוחמים בעד הגיוס, ירד מזה לגמרי.

מה שרבנו הגדול רשכבה"ג מרן הגרא"מ שך צ"ק"ל, התנגד שהחרדים ילכו לגור ולהתיישב בהמוניהם מעבר ל'קו הירוק', בעמנואל, ביתר, ואפילו ק"ס הוא בקושי בקושי הסכים. הטעם הוא, לא רק בגלל ה"התגררות באומות" על ידי הקמת הישובים והמגורים, אלא מכיוון שמי שיגור שם, זה ממילא יכניס בליבם קשר עם התנחלויות האלה, עם הלאומיות וערכי "א"י השלימה" וכדו'. והלאומיות הזו, זה עבודה זרה. וכי תל אביב כבר שלימה? חיפה כבר שלימה? באר שבע שלימה? וכי צריך דווקא ביריחו שתהיה שלימה? כל השפה הזו, שכאילו זה שאנחנו בארץ ישראל, שיש שלטון של יהודים בארץ הקודש, שזה מטרה ועניין בפני עצמו, זה עצמו עקירת הדת. ההשוואה לשאר האומות, כאילו עם ישראל והיהדות היא לא רק דת ועבודת ד', אלא 'לאום', אומה כזאת עם צבא ושלטון, אומה ככל האומות, כביכול יש ח"ו עוד דבר חוץ מעבודת ד' ושמירת מצוותיו, זהו עבודה זרה ועקירת היהדות, בגדר "ותבואו ותטמאו את ארצי ואת נחלתי שמתם לתועבה". ולכן בכל הבחירות שעברו, היה צריך ללכת בהרגשה שהמדינה הוא דבר חמור, וכל מציאותה הוא מרידה בהקב"ה, ואיננו רוצים לקחת חלק בה, אך אין ברירה ואנו מוכרחים להציל את התורה, וזהו השיקול היחיד. אבל כשהמצב הוא שזה לא הצלת התורה, אז חס וחלילה.

הקב"ה יעזור שנזכה לחזור בתשובה כמו שצריך, ולקיים את ה"אורי וישעי", להינצל מכל הפגעים שיש בדור הזה. ושנעמוד בבדיקה ובנסיון לראות "הישכם אוהבים את ד' אלוקים" ושנזכה לתכלית הכול, שהוא קיום המצווה "ובו תדבקון", שהרי כל הסטיות מגיעות מהחיסרון ב'זבו תדבקון' מהירחוק מהקב"ה ח"ו. הקב"ה יעזור שנוכל לעמוד בנסיונות ונזכה בעזה"ל לכוח"ט.

הכול. ואף על המכסות שהביאו כבר, הם אינם מסתפקים במועט, ואף ע"ז הקפידו בבג"ץ בפעם הקודמת מדוע הביאו במכסות רק את הציבור בעל הרמה הירודה מה שהם קורים - 'הבררות'. כי הם רוצים את העילויים, הם רוצים לחסל לחלוטין את עולם הישיבות, את הלב, הם רוצים את הטובים. אצל חלקם המניע להכול הוא כי חוששים שמא החרדים יתרבו, כמו שהם עצמם אמרו. חלק סתם שונאים את הדת, אבל זה לא משנה למה ומדוע הסיבה. זה נקרא עבודה זרה, ולע"ז אין סמכות לנביא או לגדולי תורה להביע דעה בעניין. בכל התורה כן, חוץ מזה.

וב"ה אותם שבעים בני עליה ויותר שהלכו לכלא. וצחקו מהסוהרים היפך מטרתו של בית הכלא לדכא את האסירים. עד שבסוף ימי השבעה של רבינו שמואל זיע"א, [כפי שהזכרתי כמה פעמים] יצאה הודעה מטעם הצבא שהם עשו ועדת חקירה וכל המאסרים האלה אינם משרתים את המטרה של הגיוס, ואף מקלקל שנעשים מודל לחיקוי וגיבורים כל אלו שנכנסים לביה"ס, והציעו הצעות של שלילת רשיון ותקציבים וכדו', אך המאסר לא עוזר. וכל הכוח של המדינה להכריח את חוקי הגיוס זה המאסר, כי הרי הם לא הורגים. וכשזה נחלש כל המערכה שלהם נחלשה, וזה בזכות כמה שנים שר' שמואל היה ונתן את הדרך האמיתית. ובתחילה היה מדובר על מאה אחוז, עכשיו הם ירדו לשישים אחוז.

ויש וויכוחים בין החילוניים, יש כאלה שאומרים שאי אפשר לגייס, שהרי גזלו את החנית מיד המצרי, שהרי הנשק שלנו הוא בית הכלא והם לא מפחדים מבית הכלא, ועובדה שבהפגנות שלהם שעצרו עשרות עריקים ואת כולם שחררו בלי יוצא מן הכלל, כי כבר לא היה להם ברירה.

ואפילו ראשי הלוחמים הכי חזקים שלחמו בעד הגיוס, חזרו בהם. לשם דוגמא הוא ב' שהיום הקים מפלגה דמוקרטית. לפני יותר מעשר שנים הוא עמד בראש מפלגת 'העבודה' והוא פרסם שאם ייבחר הדבר הראשון שהוא יעשה זה לגייס את הבחורי ישיבות. [אז דיברתי ע"ז עם רבנו מרן הרב אלישיב צ"ק"ל, מה יהיה אם הוא יעלה וכו', לכן אני זוכר את זה]. ולאחרונה לפתע הוא אומר לא צריך לגייס, זה לא עוזר בכפייה, רק צריך לפתות אותם ע"י האקדמיה וכו'. מדוע הם חוזרים בהם? רק בגלל הדרך של ר' שמואל! ודאי לא בגלל הכנסת ולא בגלל כל הוועדות ולא בגלל הפוליטיקאים, להיפך כל זה רק קלקל.

ממילא מי שתומך בכל זה הוא תומך בע"ז, מקלקל את הישיבות ומקלקל את התורה. וע"ז נאמרה ההלכה הזו שדיברנו שבעבודה זרה שלא צריך לשמוע לנביא וכו'. וזאת מלבד העבודה זרה של המזרחי שהוכשר ה' ירחם.

והאמת היא שכל העניין של הבחירות, גם בשעתו כאשר כן הלכו. זה לא שיש איזה הלכה ומצווה, שאנחנו הולכים לבחירות. מכל מי ששמעתי ומכל מי שאני יודע - מהחזו"א הרב מבריסק הרב שך הסטייפלער והרב אלישיב - דעתם הייתה שאנחנו אין לנו שום שייכות למדינה, והמדינה היא לנו לרועץ. ויותר טוב שלא היתה מדינה. בין הגויים היינו מסתדרים ככה או ככה, אבל בין היהודים הרשעים אי אפשר להסתדר, כי הם יעשו הכול כדי לכלות אותנו. כמו שהחזו"א בשנה הראשונה של המדינה באפיית מצות ובעוד הזדמנויות אחרות, פלא שהם עוד נותנים לנו לאפות מצות, כי כפי שהכיר אותם זה היה אצלו לפלא. כל העסק פה, הוא להשמיד להרוג ולאבד. כך התייחסו למדינה. מי קילקל את כל התימנים והמרוקאים, ששלחו אותם ליישובים ולקיבוצים ולמקומות חקלאיים, קלקלו את כולם, בגדרי שמד ברור. א"כ כל מי שמתקרב למדינה ולרעיון שלהם, כבר

לשוחרי התורה ומבקשי הדעת בעיה"ק ירושלים
לרגל ימי השובבי"ם
תתקיים שיחת חיזוק
בעיני השעה
מפי רבינו
מרן הגאב"ד שליטי"א
בהיכל בית המדרש "זכרון משה שמואל"
בניין בית הלוי רח' אוהלי יוסף 8
(סמוך לרח' בר אילן)
יום שני א' דר"ח שבט הבעל"ט בשעה 9.30 בדיוק
בברכת התורה

עלון לגבוהות הלב ורוממות הדעת
על משכנות הרועים
מכבשונו של רבינו מרן הגאב"ד שליטי"א
יר"ל ע"י אגודת "על משכנות הרועים"
7470557@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליונות בדוא"ל הנ"ל
תרומות להפצת העלון במוקדי נדרים פלוס
עלון "על משכנות הרועים"
ובנדורים-פון במספר 03-7630585 קוד מס' 3695

מסורת
בחסות חברת "פרי הגפן"
מיץ ענבים בד"ץ מסורת
050-4296452

נתרם לרפואת
מרת סימה חוה בת
לאה גנדל
בתוך שאר חולי
ישראל

נתרם לרפואת
מרת שרה בת
נחמה בתוך
שאר חולי
ישראל

נתרם
להצלחת ר.מ.
זכות התורה
תעמוד להם
ולב"ב

"לא ינחם שבט הרשע על גורל הצדיקים"
נתרם להצלחת אסיר עולם התורה
הרה"ג ר' **יהודה אלימלך בן רבקה** שיחי'
ולזכות בני משפחתו
יראה ד' בעוני עמו ויחיש גאולה וישועה ויאמר לצרותינו די

לע"נ מרן הגאון האדיר
רבי **שמואל ברנבוים**
צ"ק"ל
ראש ישיבת מיר
נלב"ע כח' טבת תשס"ח
נתרם ע"י תלמידיו בא"י